

klart og skarpt, Ansigtet havde et bestemt og vaagent Udtryk. Det var Skonaadlerske Frk. *Lagerson*, Medlem af Fagforeningernes Interimsstyrelse. Der er noget typisk over denne Kvinde, noget af den russiske Nihilistinde saavel som af den franske Revolutionskvinde. I vore Strikers Historie vil hun uden Tvivl komme til at indskrive sit Navn. I hendes Tale flammer Harmen ofte op mod de Siamfundet privilegerede, og hun dvæler gerne ved Kvindens underkuede Stilling. Trods det som oftest noget mutte Væsen krydres Talen af og til af Skæmt. Maaden hvorpaa hun følger sine Ord og nogle Citater af lærde Arbejder f. Ex af Büchners „Kraft og Materie“ viser, at hun studerer.

Tobaksarbejderske Frk. *Loch*, øvet Talerske og ivrig Agitator for Socialismen, har, tydeligt nok, ikke Frk. Lagerson Belæsthed. Ogsaa hos hende bruser Harmen let op, men vender sig mest mod de undertrykte, som er for sløve til at tage Sagen i deres egne Hænder og til at komme dem i Møde, som interesserer sig for dem. Hun bliver stundom noget pathetisk og anvender gerne Billeder i sin Tale, men med god Virkning. Hendes Idéer anses for at være særdeles revolutionære, skønt hendes Væsen udmærker sig ved vindende Godhjertethed. Den Maade, hvorpaa Frk. Loch i en Folkeskare tog sig af en besvimet Overklasse-Kvinde, viste virkelig Menneskekærlighed og gav mig et Bevis paa, at hun ikke er nogen farlig „Petroleuse“.

En anden Tobaksarbejderske har jeg set udfolde stor Raadsnarhed og Takt som Ordstyrer ved et Par af Fagforeningernes Møder, og med samme Klogskab og Takt skikkede hun sig som Marskalk ved 1ste Maj-Demonstrationen, uden paa nogen Maade at tilsidesætte sin kvindelige Værdighed, som fuldt ud kan maale sig med de højere dannedes.

Hvad der gjorde et mindre behagelig Indtryk paa mig ved disse Møder, var det Bifald, som Udfaldene mod de „fordrukne Mænd“ fremkaldte. Men Sagen er alligevel ganske naturlig, da vel i Reglen Drukkenskabslastens Forbandelse har hvilet over de fleste af disse Kvinders Hjem, og den svenske Arbejderske selv er ædruelig. Efterhaanden som hun ser Arbejdernes Optræden i Foreningslivet, vil sikkert hendes Tillid og Agtelse tiltage, thi vore Dages Arbejdere befinde sig i sædelig Henseende i en Fremgang, der er ligesaa agtværdig som tillidvækkende for Kvinden. Gid hun alt mere og mere maa kunne følge ham i hans alvorlige Stræben efter Dannelses! Hvad Frk.